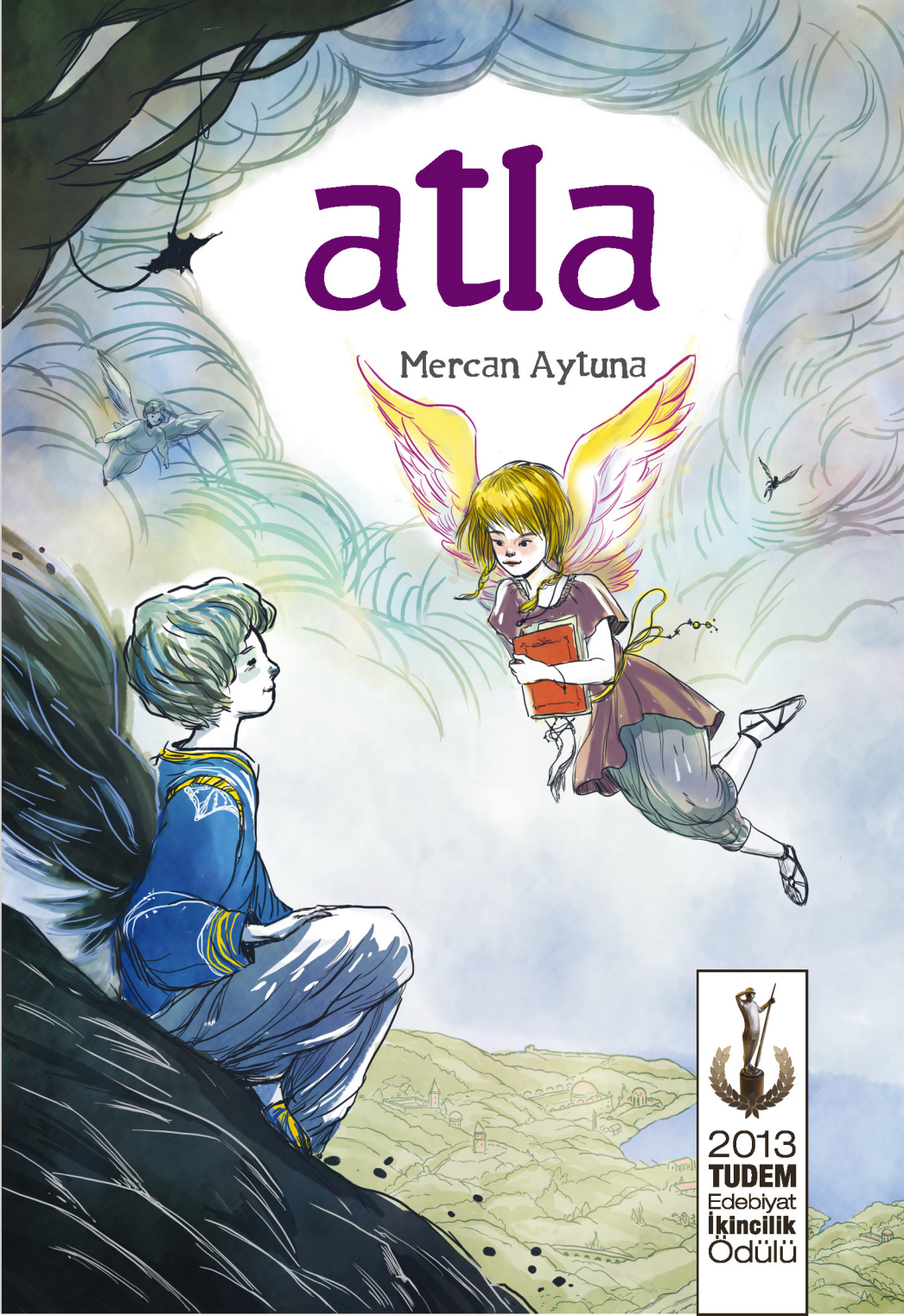

atla

Mercan Aytuna

2013
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

2013 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman İkincilik Ödülü

atla

Mercan Aytuna

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR

Yazar: Mercan Aytuna
Kapak Resmi: Zeynep Özatalay
Editör: Burhanettin Düzçay
Düzeltili: Hülya Dayan

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2014 (2000 adet)
İkinci Baskı: Ekim 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-930-3

Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

2013 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman İkincilik Ödülü

atla

Mercan Aytuna

 tudem

Mercan Aytuna

1986'da öğretmen bir ailenin ikinci çocuğu olarak Tokat'ta doğdu.

İlk ve orta öğrenimini, iki ülke, beş şehir, dokuz farklı okulda tamamladı. Kitaplar onun için yanına alabildiği tek arkadaşlarıydı. 35 sayfalık ilk kitabını dokuz yaşında yazdı.

İlk tiyatro oyununu, liseyi okuduğu Bursa Mudanya'da yazdı ve sergiledi. Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sinema Televizyon bölümünden mezun olmasının ardından Uludağ Üniversitesi Sanat Tarihi bölümünde eğitimine devam etti.

Ağırlıklı olarak Doğu Mitolojileri üzerine incelemelerde bulundu. Çeşitli seçkilerde öyküleri yayınlandı ve hayvan dostu projelere yazar olarak destek verdi.

2011 - 2012 yılları arası bir yayınevinde yardımcı editör ve okutman olarak çalıştı.

2012'de online bir edebiyat platformu üzerinden "Kötü Yazmanın Erişilmez 1001 Sırrı" ismi ile yaratıcı yazarlık konulu radyo programını hazırladı ve sundu.

Yazar, bütün yoğunluğuna rağmen; uzun süredir üstünde çalıştığı fantastik beşlemeyi tamamlamaya çalışmakta, aynı zamanda ailesine ve dostlarına zaman ayırabildiği için kendisini şanlı saymaktadır.

Anneme, Babama ve Hüma'ya

MELEKLER VE YARASALARI

Dünya'da kendimi evimde olduğumdan daha rahat hissettiğimi söyleyebilirim. Çünkü bir melekse-niz ve uçamıyorsanız 'engellisiniz' demektir. Üstelik kanatlarınız olduğu halde uçamıyorsanız korkak bir engellisiniz demektir. Aslında ben engelli değilim, sadece her şey beni engelliyor. Dünya'da ise herkes benim gibi.

Her neyse, uçamayan bir melek olmak gerçekten tatsız bir durum. Hele ki anne ve babanız benimkiler gibi 6. seviyeden melek ise, yani ünlülerse.

Aileniz benimkiler gibi popülerse 'yapamadığımız' her şey de bir anda popüler olur. Melekler babamın başarılarını konuşurken işin ucu mutlaka bir şekilde bana varır. "Bu kadar başarılı olacağına, uçabilen bir oğula sahip olmayı tercih edermiş."

Işin daha acı yanı, biz göğün birinci katında oturuyoruz, yani Dünya'ya yakın olan katta. Genç meleklerin geneli ise yedinci katta. Sözün özü, etrafımda benim yaşlarımda çok fazla melek yok. Bu kattaki çocuk meleklerin sayısı yirmiye geçmez ve pek azı bize yakın oturur. Yani çocukların tuhaf varlıklar olarak görüldüğü bu âlemde uçamayan bir çocuk olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edersiniz.

Annem Peneme, bir şifacıdır. Bence tüm âlemdeki en anlayışlı ve sevecen kadındır. Eğer o olmasaydı evden dışarı çıkacak cesareti bile bulamazdım kendimde. Tabii ki bütün anneler gibi zaman zaman korkutucu olur. Kabul ediyorum, onu bu hale getiren genelde benim.

Aslında fazlasıyla sakın bir çocuk olduğum söylenebilir. Muhtemelen fazla şımartılmadığım için. Ah! Arkadaşım Cagun'u her gördüğümde ailemin beni şımartmamasına şükrediyorum.

Cagun hiçbir zaman sizi dinlemez, sadece kendinden ve kendi isteklerinden bahseder. İstedığı şeyi yapmazsanız bir anda sizi uygunsuz bir yerde bırakıp gidebilir; ki bu benim durumumda, bir ağacın tepesinde yoldan biri geçip sizi indirene kadar saatlerce beklemek demektir. İşte, bildiğiniz şımarık çocuklardan. Belki çok fazla seçeneğim olsaydı Cagun'la

arkadaşlık etmezdim; ama sizinle arkadaşlık edecek sadece üç çocuk varsa çok yüksek kriterler belirleyemeyeceğinizi söylemek zorundayım.

Neyse ki diğerleri bu kadar zor melekler değil. Ebadon, en yakın arkadaşım. Kesinlikle çok eğlenceli biri ve sizi hiçbir zaman bir ağacın tepesinde bırakıp gitmez. Her zaman ilginç şeylerden bahseder. Eğer üzgünseniz –nasıl yaptığımı bilmiyorum ama– bir şekilde üzgün olduğunuzu anlar ve hatta siz farkına varmadan teselli etmiş bile olur.

Tanıdığım diğer çocuksa Esmе, Ebadon'un ikiz kardeşi. Tabii ikiz demeye bin şahit gerek. Cinsiyetleri bile aynı değil! Tanıdığım tek kız çocuk. İtiraf etmeliyim ki Esmе bir... o bir... melek! Onu anlatmaya kalksam saatlerce konuşabilirmişim gibi gelir ama bilmediğim bir nedenden dolayı ağızımdan tek kelime dökülmez. Herhalde her şeyi en iyi şekilde yaptığımı söylememe gerek yoktur. Kesinlikle en zekimiz odur ve en güçlümüz; muhtemelen en güzel seslimiz de odur. Hatta en, en, en havalımız da odur. Dumah bile öyle diyor. Dumah bizim eğitimcimiz.

Ah, nasıl oldu da şimdiye kadar eğitimimizden bahsetmedim. Sanırım ilk anlamlı hecem ağızımdan döküldüğü gün Dumah ile tanıştım. O bize Melekçeyi, duaları, oyunları, şifa ve koruma büyülerinin yanı

sıra Őu an aklıma gelmeyen sayısız bűyűyű öğretti. Aa, bir de diđerlerine uęmayı öğretiyor. Ve ęok kısa sűrede de ęıraklık eđitimimiz baŐlayacak.

Sanırım ęıraklıkta da en Şanssız ęocuk benim. Őanssızlıđımın nedeni sadece uğamamam değil; ailesinde 6. seviyede melek olan tek ęocuk oluŐum. Durun durun, daha açık anlatayım.

Melekler aldıkları eđitimlere gűre 7 gruba ayrılır. 1. seviye melekler genellikle temel eđitimi alıp űst seviye meleklerle ęırak olurlar. ęıraklık ęok önemlidir; ęűnkű hayatınızın geri kalanında mesleđinizi belirlersiniz. Ee, lűmsűz olduđumuzu dűŐnűrseniz bu bizim ięin hayatınızın en önemli kararlarından biridir.

En zorlu eđitimin 5. seviyedeiken verildiđini ęok defa duydum ama detaylarından kimse bahsetmez. Bu eđitimi geęemeyen ya da yarıda bırakan biręok melek tanıyorum. Son yűzyılda 6. seviyeye geęen sadece beŐ melek varmıŐ, bunlardan ikisinin annemle babam olduđunu sűylemekten gurur duyuyorum.

7. seviye biręok melek ięin hayal bile edilemez bir konum. Son milenyumda sanırım sadece űę melek o zorlu sınavı geęmiŐ. 7. seviye olmanın bir diğer zorluğu ise eğitiminden sorumlu olacakları bir ęırak seğmek.

İlk anda kulağa pek de zor gelmiyor ama düşünün ki, bir konu hakkında bilinebilecek her şeyi biliyorsunuz ve konuya dair hiç fikri olmayan bir çırağa eğitim vermeniz gerekiyor. Sabır taşı olsa çatlar!

Annem 6. seviye olsa da bir çırakla ilgilenecek yeterli vakti olmadığı için 7. seviyeye geçmeyi düşünmediğini söylüyor. Babam ise çırağı olabilmem için yıllardır benim büyümemi bekliyor. Çırağı olmamı istediğini sanmıyorum ama herkes ondan beni seçmesini bekliyor. Sanırım başka şansı da yok. Uçamayan bir çırağa sahip olacağı için o mu daha şanssız, yoksa onun gibi sert ve otoriter bir meleğin çırağı olacağım için ben mi; gerçekten bilemiyorum.

Tabii bir çırak olabileceğim de kesin değil, çünkü çırak olmak için benim de doksan gün sonra gerçekleşecek 1. Seviye Meleklik Sınavı'nı geçmem gerek Annem geçeceğime neredeyse kesin gözüyle bakıyor. Doksan günde uçabileceğimi falan mı düşünüyor acaba? Bense sınavda uçuş ile ilgili bir engel çıkmasını umuyorum. Eğer çıkarsa... İşte o zaman yandım! Bu muhtemelen babamın da 7. seviye olamayacağı anlamına gelir, ki ister inanın ister inanmayın, bu bütün melekler âlemi için çok önemli bir durum. 7. seviye kaç melek var ki? Herhalde elli ya da altmıştır. Sözün özü, o sınavı geçmem gerek.

Durumumun ciddiyetini ortaya daha iyi koyabilmek için bütün bu uçamama meselesinin başıma musallat olduğu günü anlatmalıyım.

Sekiz yaşındaydım. Kanatlarım son şeklini alalı yanılmıyorsam bir yıl olmuştu. Ve herkes uçabileceğimden emindi. İlk kez uçacak her çocuğa yaptıkları gibi babam beni Yanartaş Dağı'nın zirvesine götürmüştü. Dünya'yı ilk kez o gün görmüştüm; o kadar küçük görünüyordu ki Dünya'ya inmek için bir iksir içip küçülmemiz gerektiğini falan sanmıştım.

İlk varış noktam –tüm meleklerin olduğu gibi– Ay'dı. Ve inanın bana, Yanartaş Dağı'nın zirvesinden Ay o kadar uzak görünüyordu ki, oraya gidişin günler süreceğini düşünmüştüm. Yanıldığımı çok kısa sürede öğrendim.

Babam uçuşla ilgili bir şeyler söylediye de ben hatırlamıyorum. Sadece son cümlesi aklımda: “*Merak etme, kanatların ne yapacağını zaten biliyor.*” Yanıldığını o da çok kısa sürede anladı.

Zirveden beni aşağı ittiğinde... ilk aklıma gelen, nedense ölüm oldu ve sonra, bir melek olduğumu hatırlayıp ölemeyeceğimi fark ettim. Sonu ölüm değilse bu atlayış beni nereye götürebilirdi ki?

Yere çakılmama az kala sırtımda bir karıncalanma hissettim. Sanırım babamın dediği oluyordu ve

kanatlarım bir şeyler yapması gerektiğini anlıyordu. Kanatlarımı ilk açtığımda hayatımda hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Kelimelere dökmesi zor bir histi bu: coşku biraz ya da özgürlük... Her neyse bu, çok kısa sürede beni terk etti. Kanatlarımı yeteri kadar uzun süre açık tutamadığımdan olsa gerek hızlı bir düşüşe geçtim. O kadar hızlı bir düşüştü ki, günler süreceğine inandığım yol sadece birkaç saniyede tamamlandı. Ve Ay'ın karanlık yüzüne çakıldım.

Neyse ki ben düştüğümde oluşan deliği, insanlar fark etmeden doldurdular. Ben Ay kadar şanslı değildim; iyileşmem o kadar kısa sürmedi. Annemin tüm âlemin en iyi şifacılarından biri olduğunu bir kez daha hatırlatmaya gerek var mı bilmiyorum, ama eski halime bir yılda ancak döndüğümü söylediğimde durumumun ciddiyetini anlatabilirim herhalde.

Eski halime derken, sadece fiziksel olarak kastettim tabii ki, yoksa artık ben kesinlikle eski ben değildim. Melekler de bunu biliyor olmalıydılar, çünkü bir anda hepsinin bana bakışları değişmişti.

Büyük melek Zafron'un oğlu uçamıyor! Habere bak be! Tahmin edebileceğinizden bile kısa sürede yayılmıştı bu küçük sır ve birkaç günde neredeyse Başmelek kadar ünlü olmuştum. Kim derdi

babamdan bile daha ünlü olup da bundan memnun olmayacağımı.

Ondan sonra bir daha uçmayı denemedim. Eminim Ay buna çok sevinmiştir.

Uçamayacağımı anlayan annem bana tüm hayatımın en güzel hediyesini verdi. Tabii ki verdiği anda değerini bilememiştim ama anlamam çok uzun sürmedi.

O gün elinde minik bir kafesle çıkagelmişti. Yine bir şifa seansına maruz kalacağımı düşünürken beni karşısına oturtup kafesi açmıştı. O kadar büyük gözlerle sahip olmasına rağmen o kadar çirkin olabilecek bir canlı daha görmemiştim. Annemin neden bana böyle bir şey verdiğini ise anlamıyordum.

“Bu bir yarasa, yavru bir yarasa ve senin arkadaşın olmak istiyor.”

Buruş buruş derisinin üzerine büyük beden bir kıyafet giymeye çalışmış bir fare gibi komik duruyordu. Başını kaplayan siyah tüylere rağmen merakla etrafı süzen büyük gözleri hemen dikkatimi çekmişti. Henüz gelişmemiş pençeleriyle sıkı sıkı tutunduğu kafesi titreterek dışarı çıktı. İlk kez göz göze geldiğimde, ürkeyim mi bu şekilsiz haline, güleyim mi bilemedim. Başını bana doğru uzatınca ben de elimi uzattım. Uzun uzun kokladı. Sonra başını okşamama

izin verdi. Ne yapmam gerektiğini bilmeden baktım bu tuhaf hayvana. Dedim ya, o zamanlar değerini anlamamıştım.

Babam Keş'i bir yılda eğitti. Evet, ona Keş adını verdim, çünkü o tam bir keş. Bir cennet meyvesi bağımlısı; küçücük bir dilim karşılığında yapamayacağı hiçbir şey yok. Henüz tam olarak büyümediği için beni çok uzun süre taşıyamıyor, ama o yanımdayken kendimi daha normal hissediyorum. Yarasası olan bir melek olarak normal hissetmemem gerek biliyorum ama o benim kanatlarım. Hepsinden de öte, o benim dostum. Hem de ağaçların tepesinden beni indirebilen bir dost. Ve kulakları o kadar keskin işitiyor ki adını fısıltıyla söylesem bile beni bulabiliyor.

DERSLER BAŞLIYOR

“Kaaaaaf.”

İşte bu da benim adım. Kafsiel’in kısaltması. Beni çağırırsa Ebadon, –her zaman olduğu gibi– ders için beni almaya geliyor.

“Aaaaaaaa!”

İşte şimdi de Keş, Ebadon’u kovalıyor. Ben pencereyi açıp Keş’i durdurmazsam bu kovalama genelde bütün gün sürüyor.

“Keeeeeş! Kes şunu! Geliyorum!”

Benim odam üst katta, evimizin bir ağacın tepesinde olduğunu sanırım söylememe gerek yok. Melek köyleri için devasa cennet ağaçlarının en üst dalları tercih edilir. Bu ağaçlar o kadar uzun ki, aşağı baktığımızda yeri görmemizin imkânı olmuyor. Ağaçların en üst dalları bizim “Meydan” dediğimiz karaya

ulaşıyor. Meydan bir düzlük ve yaşadığımız ağaçlara göre daha dünyevi bir yer. Oradaki ağaçlar Dünya'dakiler gibi; toprak da Dünya'dakine çok benziyor, biraz daha parlak o kadar. Ve genelde mermerden yapılmış binalar var. Meydan'ın en sonunda ise benim gitmekten hiç hazzetmediğim Yanartaş Dağı var. Neyse ki Dumah'ın evi Meydan'ın hemen girişinde.

Köydeki en dünyevi ev de –söylememe gerek yok galiba– bizimki. Annem bu durumu pek sorun etmiyor ama babam merdivenleri her gördüğünde, “Bir melek evinde merdivenin ne işi olur!” homurtularını bizden esirgemiyor.

Pencereye çıktığımda Keş en yakın dalda beni bekliyordu. Camdaki yansımamı görünce biraz kendime çeki düzen verdim. Uzamış siyah saçlarıma elimle şekil vermeye çalıştım. Koyu mavi gözlerim camda zar zor seçiliyordu ama yine de uykusuz kaldığımı ele veriyordu. Yere değen bembeyaz kanatlarım hiç kullanılmadığı için biraz çelimsiz dursa da camda çok parlak bir yansıma yaratıyordu.

Keş yanıma geldi. Artık aramızda zihinsel bir ilişim var ve söylememe gerek kalmadan beni nereye götürmesi gerektiğini anlıyor. Ben hiçbir şey demeden beni mutfak camının önüne indirdiğinde bir kez daha bu durumu ispat etmiş olduk.

“Anne ben gidiyorum.”

Annem hararetle bana kahvaltı hazırlıyordu. Melekler olağandışı bir durum olmadığı sürece saçlarını kestirmezler. Bu yüzden neredeyse kanatları kadar uzun simsiyah saçları, o mutfakta dolaştıkça peşinde dalgalanıyordu. Duvardaki saate bakıp bana döndü.

“Tatlım, daha yarım saat var.”

“Çıraklık eğitimim başlıyor, unuttun mu?”

“Unutmadım ama erken gideceğini bilmiyordum. Neden en son ben öğreniyorum? Bana ne zaman söyleyecektin acaba?”

Annemi böylesine zor bir güne başlarken kızdırmayı göze alamazdım.

“Geç kalmayayım anne, seni seviyorum. Bana şans dile!” dedim ve Keş’in beni hızla üst dallara taşımasına izin verdim.

“Şansa ihtiyacın yok, kendin ol yeter!” diye arkamdan seslenişini duydum.

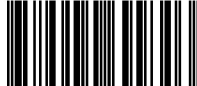
Kendim olmak! Kendim olmak ne kadar zor, biliyor muydu acaba? Eğer seçme hakkı verilseydi, Esmen’in gülümseyerek baktığı şu koruyucu meleklerden biri olmayı tercih ederdim. Acaba sınavı geçip babamın çırağı olduğumda Esmen’in ilgisini çekebilir miydim? Annemin sesini bir kez daha duydum:

Kaf'ın canını en çok sıkan şey uçamaması değildi.
(Tabii bir melek olarak uçamamak yeterince tatsız bir durum!)
Ne yaparsa yapsın, babasının takdirini kazanamaması da değildi.
Hatta herkesin heyecanla beklediği, geçmesi gereken zorlu sınav da değildi!
Onun canını en çok sıkan, koruyucusu olduğu bebeğin haylazlıklarıydı:
Tabii Kaf, bu bebeğin bütün hayatını değiştireceğini henüz bilmiyordu.

*Bazen başarının önündeki tek engel kendi korkularımızdır.
Kendini gerçekleştirmenin tekrar tekrar denemekten geçtiğini
anlatan eğlenceli, sürükleyici bir macera.*

ISBN: 978-9944-69-930-3

9 789944 699303

www.tudem.com